LIBRIS | We know books

Lisa Graff s-a născut în 1974 și a crescut în California, Statele Unite, într-o zonă montană. A început să scrie de la opt ani, când mama ei i-a propus un leac pentru plictiseală. O oră mai târziu, avea deja scrisă și ilustrată o cărticică de cinci pagini, *The Strangest Flower*, pe care o mai păstrează și acum.

A continuat să scrie și când a crescut, preferatele ei fiind poveștile și piesele de teatru. Obișnuia chiar să joace ocazional în melodrame împreună cu fratele său, în fața unui public format din familie și prieteni. Deși îi plăceau foarte mult matematica și științele și își dorea să devină medic, a ajuns în final scriitoare cu normă întreagă. Pașii care au condus-o spre această alegere au fost traducerea unui roman de-al ei pentru copii pe când studia în Italia și studiile din New York despre scriere creativă pentru copii.

În 2014, publică *Aproape sigur*, o carte aflată în topul recomandărilor unor reviste ca *Publishers Weekly*, *Los Angeles Times* și *Herald Sun*, precum și al American Library Association. A mai scris și alte cărți pentru copii (*The Great Treehouse War*, *A Tangle of Knots*, *Lost in the Sun*, *Umbrella Summer*), dar și pentru adolescenți, sub pseudonimul Isla Neal. În restul timpului predă un curs de literatură pentru copii la McDaniel College, se joacă cu pisica ei și face prăjituri.

Lisa Graff

Aproape sigur

Traducere din engleză și note
de Tatiana Dragomir

arthur

LIBRIS | We know books

Cuprins

Pietre 7
Să fii amabil 9
Scrisori de la şcoală 13
Calista 16
Lumini şi aparate de filmat 20
O zi de vară perfectă 28
Spirit de observaţie 34
Pauza de masă 37
Bâlbâiala 41
Einstein 43
Aproape, Albie 45
Un Thunderbolt A-10 adevărat 47
Cercul de matematică 48
O conservă goală 51
Glume 54
Zece cuvinte 56
Un gândac 57
Ziua de naştere a lui Erlan 62
Jurnal de lecturi suplimentare 69
Televiziunea din East 59th Street 74

UBBIS We know books

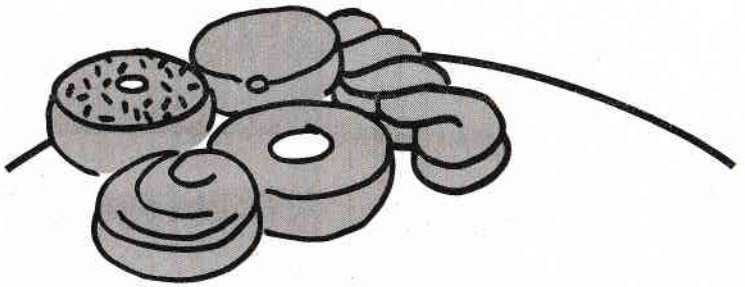
Marți 79
Grijuliu și serios și bun 80
Johnny Tremurici 82
Să știi unde te afli 87
Aranjatul paharelor 91
În loc de *Johnny Tremurici* 94
Doar un test 96
Răbdarea 99
Vineri 101
Un zombi în cadă 102
O foaie nouă de hârtie 106
Faza cu paharele 111
Schimbare de plan 113
Gus 118
Întâlnirile cu părinții 120
Învățatul 122
Ce se întâmplă cu creierul meu 124
Lucruri pe care nu le știu 128
Zile de gogoși 130
După aceea 135
Luni 136
Șase cuvinte 137
Plânsul 139
Supereroi 141
Exact ca mine 143
Joi 146
Prieteni 147
Nu este 154
Ce înseamnă să fii cool 155
Încă 158
Tetherball 160
Ponturi utile 164
Al doilea din frunte 166
Biletelul din banca mea 169
Faceți cunoștință cu familia Kasteev 170
Cereale-gogoșele 173
Nimeni 176
Nu este amuzant 179
Cuvinte 180
Fără ponturi 182
Cel mai rău lucru din lume 183
Un singur vot 185
Gânduri 186
Salutul de pe Vulcan 188
Brioșele de ziua mea 189
Ceva ce o să-ți placă foarte mult 194
Zborul 196
Schimbarea canalelor 198
Trist 200
Surpriza din frigider 208
Plouă în New York 210
Asamblarea 212
Isteț 213
Un cuvânt 216
Să ajungi acolo unde vrei să ajungi 220
Ce aș fi putut spune 224
Un ultim pont 226
Motivarea de la părinți 227

LIBRIS We know books

Hannah Schaffhauser 228
Îngrijorarea 231
Cel-cel mai rău lucru 232
Căsuța vocală 235
Supărat 237
O elevă nouă 239
Ce-mi veni 241
Norocul 246
A fi vedetă 252
Un creion verde 255
Învățatul împreună cu Betsy 256
Faimosul caşcaval prăjit Schaffhauser 257
Prânzul altfel 261
Miercuri 264
Bursuleții gumați 266
Tocirea colțurilor 269
Superputeri 270
Aproape 277
Lucrurile pe care le știu 278

LIBRIS | We know books

Pietre

— Nu oricine poate fi piatra din vârful unui morman de pietre.

Așa i-a spus bunicul Park mamei mele, gândind că am adormit sau că nu sunt atent la ce vorbesc ei, nu știu sigur. Dar eu aud foarte bine.

— Trebuie să fie niște pietre și la baza mormanului, care să le susțină pe cele din vârf, continuă el.

Stăteam în camera mea și răsturnam unul câte unul soldații înșirați pe pervaz. Tata zicea că eram prea mare ca să mă mai joc cu soldații, așa că nu mă mai jucam, doar îi răsturnam. *Poc, poc, poc*, iar ei aterizau pe cuvertură. Dar făceam asta în liniște, ca să nu audă nimeni. *Poc... poc...* Nu știu de ce, dar în timp ce îi ascultam stând de vorbă în camera de zi mă simțeam greu pe dinăuntru. Sau poate că era ceva greu din afară, ca și când m-ar fi apăsat ceva de sus, deși deasupra mea nu era decât aerul. *Poc, poc.*

Dacă mă concentram foarte tare, reușeam să aud până și cuburile de gheață lovindu-se de marginile

LIBRIS | We know books

paharului atunci când bunicul Park îl ducea la gură ca să bea din el.

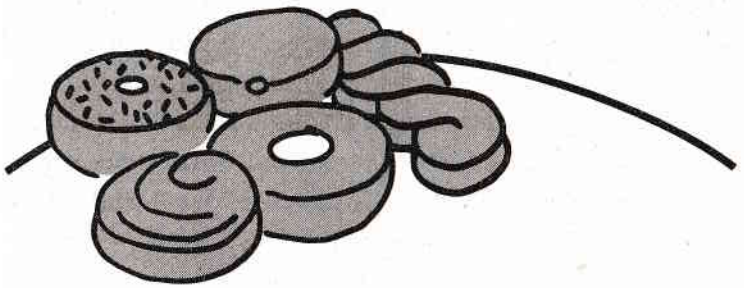
Poc.

În camera de zi s-a așternut liniștea. O bună bucată de vreme nu s-a auzit decât gheața. Ajungând la ultimul soldat, în loc să-i aranjez înapoi imediat pe toți, i-am privit lung cum zăceau pe pat, care răsturnat într-o rână, care pe burtă. Pe câțiva se mai vedeau urme de carioca neagră, fiindcă, atunci când învățasem să-mi scriu numele, le scrisesem pe tălpi o literă. *A* de la „Albie".

Nu mai vorbea nimeni de atâta vreme, că m-am gândit că poate mama a mers să se culce, iar în camera de zi a rămas doar bunicul Park, bând din paharul lui până ce se topea gheața, așa cum făcea întotdeauna când venea în vizită. Dar apoi am auzit-o pe mama spunând ceva și mi-am dat seama că de fapt nu se dusese la culcare. A vorbit foarte încet, dar am auzit-o.

— Albie nu e o piatră, a spus ea.

Să fii amabil

Marți, ca în fiecare seară de marți, am comandat pentru cină mâncare chinezească de la restaurantul de pe 61st Street. Când a sunat Bernard de la parter și ne-a anunțat că tipul care ne aducea mâncarea era în lift, mama mi-a dat din portofelul ei două bancnote de câte douăzeci de dolari.

— Așteaptă până ce sună la ușă, Albie, mi-a spus mama. Și nu-i da mai mult de cinci dolari bacșiș.

— Bine, am spus eu și chiar atunci s-a auzit soneria.

Cel care venise cu mâncarea chinezească era Wei, preferatul meu. Când mă vedea, Wei zâmbea întotdeauna foarte larg.

— Albie! a exclamat el de parcă ar fi fost surprins să mă vadă acolo, deși eu deschideam ușa de fiecare dată.

A ridicat una dintre pungile cu mâncare ca și când mi-ar fi făcut cu mâna.

— Bună, Wei, am spus, zâmbindu-i și eu. Cât face?

— Douăzeci și șapte virgulă șaizeci de cenți.

LIBRIS We know books

Și mi-a arătat bonul capsat de una dintre pungi, fiindcă uneori e greu să înțelegi ce numere zice Wei.

Am luat pungile și i le-am dat mamei, care le-a așezat pe masă. Miroseau îmbătător, a grăsime și a carne. Ăsta e mirosul serilor noastre de marți.

— Mersi, i-am spus lui Wei și i-am dat cele două bancnote de douăzeci de dolari. Poți să-mi dai...

Am calculat în minte cât trebuia să-mi dea rest, așa cum făceau mama și tata atunci când le dădeau bacșiș șoferilor de taxi.

— Poți să-mi dai rest patru dolari?

— Desigur.

Wei a scos din buzunar un teanc de bancnote îndoite în două, a pus bancnotele mele de douăzeci de dolari deasupra și apoi a început să răsfoiască. A trecut întâi de bancnotele de zece dolari, apoi și de cele de cinci până a ajuns la cele de un dolar, care erau la mijloc. A ales patru bancnote.

— Uite-aici, Albie, a spus, punându-mi în mână cele patru bancnote. *Șii-șii*.

Cel puțin așa *au sunat* cuvintele pe care le-a rostit. Am ridicat din sprâncene, nedumerit.

— Înseamnă „mulțumesc“, mi-a explicat el. În coreeană cum se spune „mulțumesc“?

M-am uitat spre mama. Uneori lumea crede că știu coreeană fiindcă sunt pe jumătate coreean, dar de fapt tot ce știu în coreeană este „salut“ și câteva nume de mâncăruri. Mama vorbea coreeană cu bunicii ei, dar nu cred că îi mai place.

Mama era ocupată, așeza mâncarea pe farfurii, așa că nu mi-a putut zice cum să-i spun lui Wei „mulțumesc“ în coreeană.

— Am să-ți spun data următoare, am zis.

Wei mi-a făcut cu ochiul.

— Bine, pa atunci! a spus.

— *Șii-șii!* am spus eu și am închis ușa.

Tata și-a închis laptopul și s-a ridicat de pe canapea. Eu i-am dat restul mamei.

— Of, Albie, a spus mama, uitându-se la cei patru dolari. Ți-am zis să nu-i dai bacșiș mai mult de cinci dolari.

„Dar nu i-am dat“, am vrut să spun, „doar am rotunjit suma pe care trebuia să mi-o dea rest.“ Numai că, până să apuc eu să vorbesc, tata mi-a pus o mână pe umăr și a zis:

— Încerca doar să fie amabil, nu-i așa, Albie?

Apoi, aruncând o privire spre mama, care rămăsese cu ochii la cele patru bancnote, a adăugat:

— Nu sunt decât câțiva dolari.

În clipa aceea am avut senzația pe care o mai aveam uneori, că un lucru care până atunci îmi păruse limpede deodată parcă se încețoșa. M-am așezat la masă, iar mama mi-a pus în farfurie niște orez cu *kung pao*[1] și un pachețel cu carne.

Douăzeci și șapte de dolari și șaizeci de cenți. În timp ce mâncam, mi-am vârât bine în minte numerele acelea, străduindu-mă să nu le uit. Douăzeci și șapte și șaizeci. Avusesem la început patruzeci de dolari și îi dădusem mamei patru dolari rest. Am încercat de o mie de ori să scad cele două numere în minte. Nu voiam să le scriu, ca să nu-și dea mama și tata seama că refac

[1] Mâncare chinezească condimentată, făcută din carne de pui, arahide și legume.

UBBIS | We know books

calculul, dar în minte era foarte greu de socotit. De fiecare dată obțineam un alt rezultat.

Ceață.

Și mai ceață.

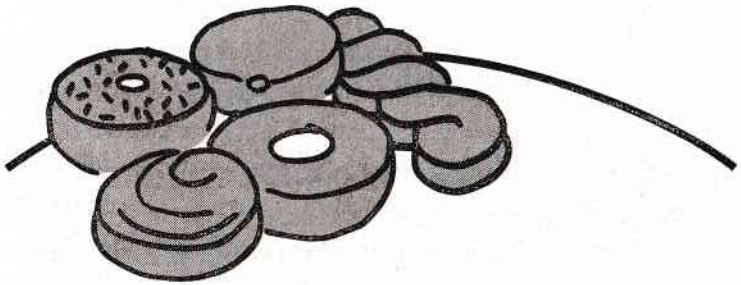
Am înghițit și ultimul dumicat.

— E totul în regulă, Albie? a spus tata, uitându-se la mine cu atenție.

— Da, am răspuns.

Apoi, luând în mână furculița și amestecând *kung pao*-ul cu orezul, am hotărât că poate într-adevăr fusesem pur și simplu amabil.

Scrisori de la școală

Când părinții primesc un e-mail de la școală nu e niciodată de bine. Profesorii nu le scriu niciodată părinților ca să le comunice lucruri de genul: „Sunt încântată că Albie este elevul meu! Țin să vă transmit asta!“

Sau:

„Albie îi dă voie întotdeauna lui Rick Darby să folosească creioanele lui, deși Rick nu i le înapoiază aproape niciodată!“

Sau:

„Astăzi Albie a ales-o pe Jessa Kwan prima în echipa lui la baschet, fiindcă de obicei Jessa e ultima, și lui nu-i place asta!“

(Echipa mea a pierdut în ziua aceea.)

Orice e-mail trimis de la școală e de rău, dar profesorii încearcă să ascundă asta în spatele unor cuvinte impresionante, greu de înțeles.

Potențial.

Se străduiește.

Lacune.

LIBRIS We know books

Cuvintele astea îl fac pe tata să dea cu pumnul în masă și să o sune pe învățătoarea mea și să strige că vrea să meargă la școală ca să stea de vorbă cu ea. Pe mama cuvintele astea o fac să meargă să cumpere fructe. Când se întoarce cu căpșunile, chipul ei e întotdeauna senin. Nu arată deloc ca și cum ar fi pe punctul de a izbucni în plâns.

Mai înainte îmi plăceau foarte mult căpșunile.

E-mailurile de la școală sunt întotdeauna rele, iar în ele e vorba întotdeauna despre mine. Dar *scrisorile* de la școală – acelea scrise pe hârtie adevărată, care se trimit în plicuri adevărate, cu timbre pe ele și așa mai departe – sunt chiar mai rele.

Când a sosit ultima scrisoare de la Școala Particulară Mountford, adică de la fosta mea școală, tata n-a mai strigat la învățătoarea mea, iar mama n-a mai ieșit să cumpere căpșuni. Doar s-au așezat la masă și m-au privit lung, clipind din ochi, cu umerii lăsați în jos, ca atunci când fugise de acasă Biscuit, câinele nostru.

— Ce zice? am întrebat eu.

Scrisoarea deschisă se afla de cealaltă parte a mesei, în fața tatei, dar nu vedeam niciun cuvânt. Doar denumirea școlii, care era scrisă cu litere mari și roșii în capul paginii.

— Nu are nicio importanță, a spus tata.

Arăta furios, de parcă l-ar fi durut ochii. Apoi a mototolit scrisoarea și a aruncat-o în coșul pentru hârtie.

— Cred că o să-ți fie mai bine la o altă școală, a spus mama.

O dată pe săptămână sau atunci când e plină găleata, trebuie să arunc gunoiul în toboganul pentru gunoi.

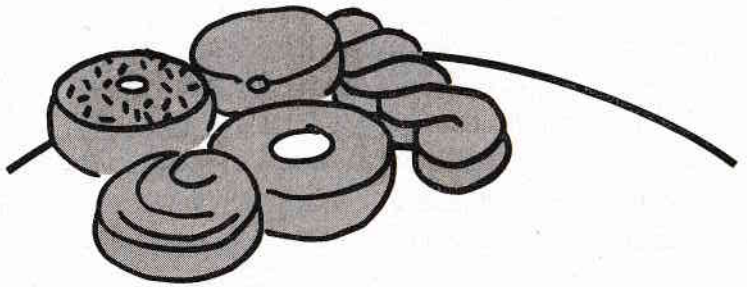
Și să duc lucrurile la reciclat. Asta este una dintre sarcinile mele. Primesc cinci dolari pe săptămână pentru asta.

În ziua aceea, când a sosit scrisoarea de la școală, am aruncat gunoiul. Dar o bucată de hârtie care putea fi reciclată n-a mai ajuns în tobogan. Am netezit scrisoarea de la Școala Particulară Mountford, apoi am îndoit-o de-a lungul liniilor și am pus-o în sertarul de jos al comodei din camera mea, acolo unde îmi țin slipurile.

N-am citit-o niciodată. N-am vrut s-o citesc. Dar nici s-o arunc la gunoi n-am vrut. Nu știu de ce.

Poate că profesorii de la Școala Generală 183 nu le trimit scrisori părinților acasă.

LIBRIS We know books

Mama a așteptat două săptămâni ca tata să-și facă timp s-o ajute să-mi aleagă noua bonă, dar tata era în continuare foarte ocupat, așa că în cele din urmă a ales-o singură. Bona a venit să facem cunoștință marți.

— Bună, Albie, a spus ea, stând în prag, și mi-a făcut cu mâna.

În cealaltă mână ținea un pahar de carton cu cafea, pe care o cumpărase de la magazinul alimentar de la parter. Știam că e de acolo fiindcă odată l-am auzit pe Hugo, patronul magazinului, spunând că pe o rază de paisprezece străzi numai în magazinul lui se folosesc pahare albastre.

— Eu sunt Calista.

N-am vrut să ridic privirea și să fac cunoștință cu ea, dar în cele din urmă n-am avut încotro. Oricum, era mai bine decât pachetele cu lecturi suplimentare pe care mi le adusese mama.

Calista era scundă, dar cred că pentru o fată nu era prea scundă. Purta jeanși, cu toate că afară era prea

cald pentru jeanși, niște sandale și o cămașă cu mâneci scurte în carouri roz și portocalii. Părul îi era împletit în două cozi de-o parte și de alta a capului, dar nu erau niște cozi obișnuite, ci genul acela de cozi complicate cum își fac fetele atunci când se adună mai multe, cozi din acelea care încep foarte de sus, deasupra urechilor, și pe care îți ia o grămadă de timp ca să le faci. M-am întrebat de ce oare și-a făcut părul așa, fiindcă arăta ca o fetiță. Dar poate că tocmai asta voia.

Mama a mers în bucătărie și a luat un pahar din bufet.

— Vrei niște apă, Calista? a întrebat, începând să umple paharul înainte ca noua mea bonă să apuce să răspundă.

Apoi mi-a spus mie:

— Albie, nu fi prost-crescut, salută și tu!

— Sunt prea mare ca să mai am bonă, am spus eu.

Ceea ce era adevărat, fiindcă aveam zece ani.

— Albie! ridică mama vocea.

Gheața s-a rostogolit din dozatorul de pe ușa frigiderului drept în pahar.

— De obicei nu se poartă așa, i-a spus ea bonei.

— Nu face nimic, a spus fata.

Dar nu i s-a adresat mamei, ci mie. S-a așezat pe scaunul de lângă mine, ținând în mână cafeaua, și a zâmbit:

— De fapt, eu nu sunt tocmai bonă, a spus.

— Mai degrabă e babysitter! a strigat mama din bucătărie.

Și pentru o babysitter eram prea mare.

— Doar o să ne petrecem o parte din timp împreună, mi-a spus fata. Am să te iau de la școală. Poate că o să mergem puțin în parc, am să te ajut și la teme.